

Předmluva:

Sbírka „*I to málo se ztrácí*“ je volným pokračováním „*Balad a dalších postřehů o době na hlavu*“. Se sarkasmem a ironií je zde pojednáno o marných pokusech spolku nazvaného „Milion chviliek pro demokracii“ na zvrát výsledků voleb a dosazení opozičních stran, které ve volbách opakovaně selhávají, k moci. Krom toho jednotlivé básně kousavou formou mapují přemíru dvojích metrů a pokrytectví, stejně jako projevy kolabujícího systému.

Přibližme si například, jak se vyjadřují mnozí ti, kteří mají plná ústa „slušností“.
Podívejme se, co veřejně hlásali:

J. Hrušínský: „*Na Hradě by to měli ukončit těžkooděnci.*“

<https://www.reflex.cz/clanek/prostor-x/98366/jan-hrusinsky-stydim-se-za-podpis-anticharty-tatu-zlomili-a-ponizili-na-hrade-by-to-meli-ukoncit-tezkoodenci.html>

S. Bartík: „*M. Zeman má rakovinu...*“ <https://hlidacipes.org/ales-rozehnal-vyjadreni-o-zemanove-rakovine-bylo-nejen-neeticke-ale-i-protipravni/>

M. Lang: „*Zeman je druhý Hitler a je nutné ho podřezat jako svini...*“

<https://www.extra.cz/zastupitel-jesenice-vyzyval-k-podrezani-zemana-ted-celi-trestnimu-stihani>

P. Novotný: „*Dobrý den, jsem novinář a připravuji úkladnou vraždu člověka, o kterém píše a který je, tedy byl vámi vyšetřován, protože se jedná o skutečně zřůdu a vy na to se*ete, rozhodl jsem se jej zabít...*“

https://www.idnes.cz/revue/spolecnost/pavel-novotny-marek-vit-soud-pokuta-vyhrozovani.A190930_115536_lidicky_iri

Jsou souzeni? Slyšíte, že by Hate Free, Vědci proti strachu a nenávisti či tzv. „elfové“ s mluvčím B. Kartousem, o Minářovi a Milionu chviliek ani nemluvě, bili na poplach a žádali pro výše uvedené exemplární tresty? Ne? Potom ale nechtějme někoho stíhat za šíření hoaxů, nebezpečné vyhrožování, nabádání ke spáchání zvláště nebezpečného trestného činu, vyhrožování apod. O předsudečné nenávisti nemluvě.

Vrchol tomu nasadil P. Šafr, který na Foru24 dne 4. 1. 202 publikoval stať: „*Zaorálek obvinil USA z provokace. Nevšiml si, že Sulejmání stál v čele muslimského terorismu*“. Zde P. Šafr naprosto bez obalu hájí neobhajitelnou popravu člověka (vysoce postaveného oponenta imperiálních kruhů v USA) bez soudu. Bude za toto souzen? Nikoli. Zato člověk, který zabité vojáky z misí nazval „žoldáky a okupanty“, může dostat pět až patnáct let natvrdo.

Pocity, které se autora z čím dál okatějších a nestoudnějších dvojích metrů zmocňují, shrnul ve svém epigramu:

Stále stejné...

*Stále je doba temně středověká
což na svém hřbetu cítí chudáci:
Pro soušku hajný starou babku leká
boháč pak s klídem lesy pokácí...*

Také si myslíte, že by měla být držena jasná hranice – a že pokud někdo má něco nezávisle vyšetřovat, nemůže u něho být ani náznak podezření na podjatost a střet zájmů?

V tom případě se stačí seznámit s následujícími odkazy:

<https://www.aspeninstitutece.org/people/> a [https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/bob-kartous/](https://www.aspeninstitutece.org/people/profile/bob-kartous/).

K tomu podotkněme, že tiskový mluvčí tzv. „elfů“ a autor Britských listů je jednou z výrazných tváří akcí Milionu chviliek pro demokracii: <https://blisty.cz/art/95982-bohumil-kartous-nenechme-si-demokracii-znovu-ukrast.html>.

V básni nazvané „A to je starosta...“ ze sbírky „Už to hodně napoví“ (součást „Balad a dalších postřehů o době na hlavu“) autor upozorňuje na zamlčování celých výseků z dějin – jež se jejich novodobým vykladačům evidentně nehodí (připomínka událostí v Habartově, obava z revizí výsledků druhé světové války).

V novinách byl ocitován pouze závěr této básně: https://www.lidovky.cz/domov/napiste-basen-o-konevovi-vyzyvaji-komuniste-at-z-namesti-zmizi-komunista-cizi-vtipkujiiini.A190906_155814_In_domov_mber.

„Z Bandery nyní hrdina se tvoří/ Koněva rudou barvou protektoři/ polijí, což je hanba naprostá/ Novotný v Praze Řeporyjích dřepí/ a Ondřej Kolář k fašismu je slepý/ a to je, prosím, v Praze starosta.“

P. Novotný svou vulgaritou a manipulací záměrně vyvolává vášně a rozkoly ve společnosti – a dokonce vyhrožuje politikům jiného státu (pochopitelně ne v USA). Jedním z takových případů je i jeho zapojení v kauze odstranění Koněvovy sochy – dal by ji prý nejraději do šrotu. Zato Vlasovcům hodlá vystavět pomník – zřejmě za zločiny proti lidskosti. Nakonec, když P. Šafr může žehnat vraždě, proč by P. Novotný nemohl oslavovat Vlasovce? A takto má svá hodnotová měřítka nastavená společnost, která hodlá kohokoli stíhat za šíření nenávisti a podobné neblahé jednání.

Uvažování tzv. Pražské kavárny, kterou v roce 2013 v Deníku referendum vymezil J. Guth (Pražská kavárna, 1. 11. 2013) zachycuje báseň nazvaná „Definice Pražské kavárny“. Epigramatickou formou v ní autor formuluje to, co mnohé štve. Záměrné zamlčování nepohodlných faktů za současného kladení důrazu na překroucenou skutečnost ve prospěch propagandy. Komu že to máme věřit humanistické cítění? Vrahům? Těm, kdo vraždění schvalují? Velmi výmluvné jsou verše: „Jindy se v nich soucit vzbudí/ je jim líto sirot/ Rodičům ti duchem chudí/ před tím brali život“.

V čem vyrůstají dnešní mladé generace? V ovzduší, které je nepřátelské ke všemu sociálnímu a protisystémovému. Které se staví za kolabující systém. V ovzduší, kdy zlo nacismu je relativizováno, aby tím nejhorším mohl být Sovětský svaz – a po něm štafetu „nepřítele číslo jedna“ přebírá dnešní Rusko.

Patnáctileté studentky dnes poučují zralé obyvatele, kteří na rozdíl od takových studentek něco prožili, co je správné, koho volit – a koho v žádném případě nepodporovat. Patnáctileté i mladší děti si v současnosti hrají na politiky – a systém na kapačkách, za něž nesou kůži na trh, jim s dojetím tleská. Větší frašku – nebo tragédii? – si lze jenom stěžít představit.

Přesně toto autorovi vadí, burcuje proti tomu a bere si to na paškál. Uvědomuje si, že události na domácí scéně jsou z hlediska celosvětového vývoje takřka zanedbatelné, současně ale jejich prostřednictvím poukazuje na ono celosvětové dění. Na miliony mrtvých včetně dětí, které jako nevidíme, protože je má na kontě „ta správná velmoc“. Na okupaci, kterou tak ale nesmíme nazývat, protože máme být okupantovým spojencem – co na tom, že válka do Iráku byla neospravedlnitelná, ale i nelegální, a tedy zločinná?

Dnes a denně si lžeme do kapsy. Dnes a denně procházejí naši potomci na školách procesem neskutečné ideologické masáže, jejímž výsledkem, jak lze tušit, není znalost, ale fanatická umanutost.

V „Prapodivném procesu“ se autor věnuje velké kauze na Slovensku, kterým před lety doslova otřásla vražda novináře J. Kuciaka a jeho snoubenky, M. Kušnírové.

Autor má za to, že tato vražda byla sprostě zneužita – a že její vyšetřování neproběhlo nezaujatě a profesionálně. Muž, který se ke spáchání vražd doznal, je popisuje naprosto v rozporu s dosud známými skutečnostmi. Jako prvá měla být zavražděna M. Kušnírová, ale vrah líčí, že jako prvního zabil údajně novináře. Proč by pak ale vraždil jeho snoubenku, která měla být podle vrahových slov tou dobou na toaletě? Nesedí ani popis míst, kde měl vrah jednotlivé oběti usmrtit, ani způsob jejich usmrcení (Kuciak nebyl střelen do hlavy).

Zdá se, že domnělý pachatel uzavřel s policií jakousi dohodu. Že totiž nějakou tu vraždu na svém kontě má – a spoluprací se pokouší zmírnit vlastní trest. Je otázkou, zde spolupráce v tomto případě neznamena křivou výpověď.

Nás by mělo především zajímat, co se skutečně stalo. Nebýt totiž politického zneužití této dvojnásobné vraždy, je pravděpodobné, že by se prezidentkou Slovenska nikdy nestala Z. Čaputová. Osoba, ze které je mnoho slovenských občanů frustrováno natolik, že klidně v parlamentních volbách podpoří M. Kotlebu. Proti němu a Ľudové straně Naše Slovensko se mimochodem opakovaně tvrdě vymezil český prezident M. Zeman, neboť mu vadí oprašování fašistického Slovenského štátu. (Např.: „*Je to normální fašistická strana, která u nás v takovém rozsahu díky bohu neexistuje.*“ – Lidovky.cz, 7. 3. 2016). M. Zeman současně poukázal na fakt, že podpora podobným stranám souvisí s určitou mainstreamovou mediální křečí, kdy směs dvojích metrů, pokrytectví a elitářského ražení „jediné pravdy“ přispívá k rostoucímu hněvu ve společnosti, jenž potom přerůstá v inklinaci k čemukoli, co má být na truc těmto médiím.

Pravdou je, že například Národní demokracie s A. B. Bartošem je v České republice za Zemanova prezidentství marginální, o Dělnické straně sociální spravedlnosti a T. Vandasovi ani nemluvě. Je na každém, aby se zamyslel, jaké preference by tyto subjekty měly za prezidentství K. Schwarzenberga či J. Drahoše.

Nezbývá, než konstatovat: „*Dotaz vám kladu: Kdo by za Drahoše/ (kavárna nemá nejapně se šklebí)/ s ním v protikladu pro vítězství došel?/ Tam, kde je Zeman, jde to bez Kotleby.*“

Ti, kdo odsuzují D. Trumpa jako největší zlo – a ne, že by nebylo D. Trumpa v celé řadě ohledů za co kritizovat, se často ani náznakem nezmíní o zločinech W. Clintona. Přitom on dal v roce 1999 bombardovat Bělehrad. Umíraly ženy a děti. Navíc je nepopíratelně spojen s J. Epsteinem, jehož sebevražda zavání spíše vraždou a jehož večírků se měl Clinton účastnit. Epstein byl podezřelý ze zneužívání nezletilých dívek. Minimálně by tedy měli být odsuzováni Trump i Clinton stejným metrem.

V básni „*Za mrzký peníz...*“ autor mj. píše: „*Vadí vám lhaní? „Ano“ říct je snadné/ tady se lhalo – o Iráku třeba/ Ze lži je paní, spí-li s tím, kdo vládne/ děvka, když málo vážila si chleba.*“

Opět zde zaznívá jasný apel proti používání dvojích metrů. Mnozí z těch, kdo brojí proti lži, ji neváhají sami využívat, pokud se jim takzvaně hodí do krámu.

Speciální pozornost pak zaslouží mediální hony na „nepohodlné“. Mezi ně můžeme počítat například K. Srpa z Jazzové sekce. Byl označen za „estébáka“, a na základě tohoto označení nebyl zvolen členem rady Ústavu pro studium totalitních režimů (ÚSTR). P. Blažek z tohoto ústavu se nechal slyšet, že proti Srpovi svědčí stovky dokumentů. Doslova prohlásil (18. 10. 2019): „*Vymyslet si informační zprávy v takovém rozsahu jako v Srpově případě, nebylo možné.*“ Soud, který K. Srp vede na ochranu osobnosti s J. Hutkou, který ho mediálně opakovaně pošpinil – a který nechutným způsobem vystupuje proti M. Zemanovi a podporuje „Milion chviliek pro demokracii“, ale zaprotokoloval výskyt pouze 4 (slovy čtyř) dokumentů, jež Hutka soudu předložil. Tyto dokumenty jsou těžko čitelné a jejich průkaznost je diskutabilní. Od „mnoha materiálů“ avizovaných Blažkem se tedy distancoval i sám Hutka. Soud ještě bude pokračovat. Co už je ale jasné v tuto chvíli, že se ÚSTR a jeho členové (P. Blažek, M. Vodrážka) nechovají profesionálně jako badatelé, ale postupují jako ideologové poplatní stávajícímu režimu.

Kolik lidí, kteří se prezentují jako arbitři morálky, se za K. Srpa veřejně postavilo?

Pro tuto dobu je více než charakteristické, že útočí na „srpy“, ale „monsportů“ se ani prstíčkem nedotkne. J. Monsport byl prokurátor, který zneužíval moc například proti členům Jazzové sekce.

Kapitolou svého druhu je dlouhotrvající úpadek takzvaně veřejnoprávního média, tedy České televize. Pro tu jako by prezident republiky neexistoval, a pokud ano, pak jako ztělesněné zlo. Členové Rady ČT mají sice podle definice zastupovat různé politické, sociální a kulturní názorové proudy, ale například početní voliči M. Zemana mají smůlu. Jejich názorový proud byl v České televizi zadupán hluboko pod zem. Nikdo po členech Rady nechce, aby prezidenta republiky milovali, ale opakované plivání na něj ze strany V.

Dostála, T. Samka či Z. Šarapatky překračuje veškeré meze. Jejich počínání je hysterické, neetické a krajně neprofesionální. Vrcholem je, když pan Šarapatka na sociální síti v podstatě lituje, že hlava státu nezemřela. Je to odporné a ubohé. Tohle má být garant plurality? Takové mají koncesionáři platit? K čemu?

Závěrečná báseň, podobně jako ta úvodní, odkazuje na název celé sbírky: „*Nezbývá mnoho z bodů opěrných/ Že se to málo nerozplyne?/ Masky jsou dole, nikde nezní smích/ v epoše vsutku nehostinné*“.

Vidíme, jak z politické scény mizí i poslední relikty vzdáleně připomínající cokoli levicového – a jak si P. Fiala z ODS, I. Bartoš z Pirátské strany, ale i lidovecký předseda, M. Jurečka brousí zuby na vládnutí – a klidně i s Babišem. Kdyby k tomu náhodou někdy došlo, jsem zvědav, zda by M. Minář a jeho Milion chviliek dále objížděli český venkov. Oni tak činí právě ve snaze dostat Fialu, Bartoše či Jurečku do vlády.

Snahu instalovat na Staroměstské náměstí repliku Mariánského sloupu lze jistě vnímat jako jistý druh provokace. V době, kdy se demontuje pomník osvoboditeli od nacismu, Koněvovi – a naopak se buduje pomník Vlasovcům, kteří by spolu s Hitlerem, pokud by nebyl poražen, bojovali proti Sovětskému svazu, má kousek od pomníku Jana Husa vyrůst symbol pokoření protestantů. Údajně má jít o vděk za přežití rabování Švédů během třicetileté války. Ale symbolika pošlapání hlavy draka jako symbolu protestantů je více než výmluvná.

Najdou se hlasy, které tvrdí, že i Rakousko mělo více tolerance, když nechalo roku 1915 vztyčit Husův pomník. Již se ale nedodává, kolik sil to tehdy Čechy stálo, jak byl princ Schwarzenberg tvrdě proti – a že do tří let monarchie padla, jako celé Rakousko-Uhersko. A že T. G. Masaryk vnímal zboření tohoto sloupu pozitivně. Prohlásil, že „*socha byla politickou potupou pro nás*“. V současnosti tedy dochází k revitalizaci této politické potupy.

Název sbírky vyjadřuje zoufalství ze směřování celé země. O různých hodnotách se sice mnoho namluví a napíše – ale v praxi sledujeme spíše propagaci antihodnot. Tento pocit autor shrnuje v následujících verších:

„*Na nic mi je, podotýkám/ při té rekapitulaci/ Z Beneše a Masaryka/ zbývá málo – to se ztrácí*“.

Místo vzdělanosti zde máme systém, který produkuje (hlavně co do historického povědomí) neznalé propagátory ideologicky zkresleného vidění světa – samozřejmě ve prospěch stávajícího systému. Moc katolické církve opět vzrostla, a to nežádoucím způsobem, neboť ovlivňuje právě i školství. Což se opět podepisuje i na výuce dějepisu.

Kapitola takzvaných církevních restitucí by vydala hned na několik sáhodlouhých kapitol. Jde jednak o jejich obsah – a v neposlední řadě i o formu, jak byly tyto „restituce“ prosazeny, navíc symbolicky na 8. listopadu, tedy výročí porážky na Bílé hoře. Snad jenom M. Kalousek, který nepovažuje bitvu u Lipan za prohru (Právo, červenec 2012), přistupuje k bitvě na Bílé hoře jako ke světlé stránce naší historie.

T. G. Masaryk neuznával ani klanění šlechtě, ani ohýbání hřbetu před církví a šoupání kolen pod taktovkou ideologického kázání. K obojímu se dnes bohužel vracíme.

Máme šanci se z tohoto nechutného bludného kruhu přetvářky a pokrytectví vymanit? Autor věří, že ano. Proto také burcuje a píše. Dokud dýchá, nemlčí. A doufá, že ostatní ho budou následovat.

I to málo se ztrácí...

Výročí je nějak smutné:
Vždyť jen torzo dnes již zbývá
z republiky
Jak když utne
společnost je neduživá

Majetky jsou rozebrané
Církev opět nahlas mlaská
také šlechta rychle vstane
Jasno je jak za Jiráska

Veksláci a zelináři
měli náhle volné pole
Privatizace se daří
jen celý stát bude bolet

Okradení jsou dnes biti
zloděje i soudy hájí
„Elity“ se lidí štítí
Prý se žije jako v Ráji

Televize opět hlásá
propagandu jako víno
Rath už poznal, co je basa
Rittig slaví s tamburínou

Patnáctého března ticho
Dekrety jsou prolomeny
Zapomíná se i Mnichov
Jsou to zkrátka velké změny

Půjde tu i o revizi
Hlavně Rusko je dnes špatné
Historie? Je nám cizí
Ideolog masy mátné

Škola dětem nevykládá
souvislosti v historii
Je to tupá kanonáda
po níž pouze kádry žijí

Bez hodnot a vědomostí
v exekucích, v hypotékách
kdo nic nemá, ten se postí
Kde kdo v strachu válku čeká

Na nic mi je, podotýkám
při té rekapitulaci
Z Beneše a Masaryka
zbývá málo – to se ztrácí

